

[Thorvil Kristensen.]

det ikke så enkelt, at man kan sige, at der altid er skattely i omegnskommunen, fordi den personlige skat er lavere dér. Dette forhold vil iøvrigt kunne afbødes i nogen grad ved, at omegnskommunerne går over til rateskalaen. Det blev fremhævet, at der undertiden er et negativt skattely i omegnskommunerne. Med hensyn til ejendomsskatterne er dette tilmed det almindelige, idet ejendomsskatterne er højere i landkommunerne, end de er i bykommunerne, navnlig da når man tager amtskatterne med i betragtning. Derfor vil huslejen i omegnskommunerne ofte være en del højere, fordi den indbefatter de store ejendomsskatter, end i den tilstødende bykommune. Og som det er blevet sagt: derfor kan det være en fordel for folk med meget store indtægter at bo udenfor centralkommunen, men for folk med mere beskedne indtægter vil huslejens forskellighed i virkeligheden gøre det modsatte til det fordelagtigste. Derfor hænger også dette spørgsmål sammen med forskellighederne i ejendomsskatterne. Det er derfor rimeligt, at vi i udvalget også er kommet ind på at drøfte ejendomsbeskatningen særlig i kommunerne. Det er grunden til, at vi ønsker, den endelige afvikling af den fælleskommunale udligningsfond skal afvente denne drøftelse og forhandling om ejendomsskatterne. Det er derfor også rimeligt, at vi er kommet til at drøfte venstres forslag om den amtskommunale beskatning i forbindelse med det andet.

Ejendomsskatterne er en skatteform, der stammer fra meget gammel tid. Man kan vel i virkeligheden sige, at ejendomsskatterne i et rent bondesamfund var den primitive form for indkomstskat, der svarede til dette bondesamfunds økonomiske struktur. I det rene bondesamfund uden pengeøkonomi kendte man ikke begrebet indkomst i moderne forstand. Man levede af den avl, man havde på sin ejendom, og derfor var denne ejendoms dyrknings-evne, målt ved hartkorn, i virkeligheden

det bedste mål for vedkommende ejers økonomiske evne. Sådan er det ikke mere, ikke blot fordi en landmands økonomiske status i dag beror på prioriteter og mange andre ting foruden selve jorden, men også fordi en stigende del af befolkningen er beskæftiget ved andre ting end landbrug. Derfor ser man også, at ejendomsskatterne spiller en stærkt aftagende rolle i alle moderne samfunds erhvervsstruktur. Udviklingen går i virkeligheden i retning af, at man mere og mere betragter ejendomsskatterne som en i og for sig forældet skatteform, som man dog i nogen grad bevarer, bl. a. fordi vi nu har den.

Herom har professor Kjeld Philip i sit værk „Skattepolitik“, som udkom i fjor, givet en interessant redegørelse. Jeg beder om den højtærede formands tilladelse til at citere et par vendinger fra professor Kjeld Philips historiske redegørelse for ejendomsskatternes udvikling og deres stilling i nutiden. Det hedder bl. a. på side 243 i professor Kjeld Philips værk, efter at han har talt om bykommunerne, følgende:

„Også udviklingen på landet må således trække i retning af, at ejendomsbeskatningen kommer til at føles mindre rimelig, som noget af et rudiment fra fortiden“; og i de bemærkninger, hvori professor Kjeld Philip opsummerer sine betragtninger om ejendomsskatternes historie, siger han følgende:

„Resultatet af denne udvikling bliver da, at ejendomsskatterne, der engang opfattedes som værende næsten det samme som indkomstskatter, i dag opfattes som noget helt andet. De fleste betragter dem vel som skatter, der egentlig ikke rigtig hører hjemme under de økonomiske forhold, hvorunder man nu lever, men som man har arvet fra en fortid, og som det er vanskeligt at komme bort fra, fordi det nu engang altid er vanskeligt at give afkald på en indkomstkilde.“

Jeg er enig med Kjeld Philip i disse betragtninger, og når ejendomsskatterne